



A kiújuló vihar

A szárazföld türelmes várakozása
a szomjat keltő kékséggel szemben,
ahogy a víz összerezeg az éggel.

Nem a néznivalóktól fáradt kötélidegzet az,
amit most végre ellazíthatnál
a tatról nézve bele ebbe a semmibe,

nem a sós ízű száj, amely vibrál
a tétlenségtől, amikor már
napok óta hányódsz a felszínen,

nem a sújtó melegtől megnyúlt arcok sora,
amint hangjegyekként sorakoznak
a fedélzeti korlátnál, megidézve a szelet,

nem a kapitány vöröslőn bosszús orra,
ha hajnalban arra ébred,
hogy kiborítottad a függőágyból,

de még csak nem is a láthatatlan
mozgás a távolban feltűnő torony körül,
amely a part közeledtét jelzi,

hanem a véget érés, a tétlen
morzsolódás, a dühös hullámok zaja,
a szemeid elnyelő ráncok gátjai.

Hiába a szokás, az útvonal, a napi tétel,
belemerevülsz az ácsorgásba.
Mintha érkezne valami.

De tudd, hogy nincs és nem volt mire várni.
Újraélsz egy beszélgetést, ismétled
a végszót, figyeled, amit kinevelt magából.

A csendesség sarából mindig ez lesz.
Ingatag ellenállás. A felhők vonulása,
a kiújuló vihar. Halogatott megérkezés.

Áfra János (Hajdúböszörmény, 1987): költő, műkritikus, a KULTer.hu főszerkesztője, az Alföld szerkesztője, a Debreceni Egyetem Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézetének oktatója, a Versműhely vezetője. Legutóbbi kötete a Szegedi-Varga Zsuzsanna képzőművésszel közösen kiadott angol–magyar kísérleti kiadvány: *Termékeny félreértés / Productive Misreadings* (Új Alföld Könyvek, 2020).